

Történelem összeköt!

/Erdélyi barangolás/

A 2018/19- es tanévben gimnáziumunk teljes 11. évfolyamának lehetősége nyílt részt venni a Határtalanul pályázaton. Ennek keretében a B és D osztályosok Szerbiába, míg mi A-sok a C osztállyal Erdélybe utazhattunk.

A program két részből állt. Először március végén a Kolozsvári Báthory István Elméleti Líceum diákjai látogattak el hozzánk Szekszárdra. Ennek előzményeként hallgathattuk meg Posta Endre Tanár Úr édesapja, Posta Péter előadását Erdélyről. Mesélt nekünk az országról, természeti kincseiről, a határon túli magyarok életéről.

Március 11.-én este begördült a kolozsváriak busza iskolánk kapuján és kezdetét vette a közös hét. Köszöntöttük és megajándékoztuk vendégeinket, majd körbevezettük őket iskolánkban a Szekszárdi Garay János Gimnáziumban. Másnap reggel Pécsre indultunk, ahol valóban elkezdődött az ismerkedés. A buszon minden kolozsvári mellé egy szekszárdi ült, így mire megérkeztünk már nem két osztály, hanem egy nagy csapat vágott neki a városnak. A városnézés után Óbányán túráztunk, végül egy közös táncházzal zártuk a napot, ahol a helyi néptáncok alaplépéseit sajátíthattuk el. Másnap Paksra utaztunk, és közösen néztük meg az atomerőmű látogatóközpontját. Az esti program kokárda és koszorú készítés, valamint közös sportolás volt. Vegyes csapatokban röplabdáztunk, kosaraztunk és fociztunk. Csütörtökön, az iskolai március 15.-ei műsor megtekintése után Mohácsra látogattunk, ahol történelmünk egyik ismert helyét, a mohácsi csatateret néztük meg. Visszatérve Szekszárdra a Petrits mézeskalács múzeumban díszítettünk mézeskalács szíveket, majd este részt vettünk a város által megszervezett fáklyás felvonuláson, végül pedig felmentünk a Kilátóba, hogy ők is megcsodálhassák a kivilágított várost. Pénteken reggel a városi ünnepség után elbúcsúztunk erdélyi barátainktól, akikre hosszú út várt hazáig.

Két hónappal később május 20.-án végre elérkezett az idő, hogy újra személyesen találkozzunk. Pályázatunk címéhez híven - " A történelem összeköt! " - első dolgunk volt, hogy megálljunk Aradon és megkoszorúzzuk a 13 vértanú emlékére emelt műemléket, majd elénekeljük a magyar himnuszt. Estére érkeztünk meg Torockóra, ahol elfoglaltuk a Kolozsvári Líceum szállását. A második napunkat Tordán a sóbányában illetve a hasadékbán töltöttük. Hatalmas élmény volt számunkra a bánya óriási termeiben sétálni, és belélegezni a sós levegőt. Azt hiszem ettől nagyobb meglepetés már csak az volt, amikor megláttuk az élénk táruló tájat a hasadékból kiérkezve. Másnap újabb kihívás állt előttünk, a Székelykő megmászása. Azt hiszem, büszkék lehetünk magunkra, mert valóban olyan hosszú és meredek út vezetett fel a hegyre, mint amilyennek a faluból látszott, de nem adtuk fel, és nagyon jól tettük, mert az a csodálatos táj, ami fent fogadott minket, semmihez sem fogható. Kis pihenő után leereszkedtünk a túloldalon, majd meg sem álltunk a torockószentgyörgyhegyi várromig. Itt már mindenki a határait feszegette, de megérte a fáradtság, mert fantasztikus panoráma tárult elénk. A nap zárásaként ellátogattunk a torockói gyermekotthonba, ahová természetesen nem üres kézzel érkeztünk, ruhákat és tartós élelmiszert is vittünk magunkkal. Körbevezettek minket az otthon kertjében és az egyik nevelőtől megtudhattuk, hogy hogyan is élnek ők, miből áll egy napjuk, de rengeteget kérdeztünk a gyerekekről, az érzéseikről, és őszintén szólva, nagyon megható volt látni, hogy ezek a hátrányos helyzetű gyerekek milyen boldogan szaladgálnak és játszanak az udvaron. Ezenkívül a nevelők munkája is példaértékű volt, hiszen a saját életüket félretéve, minden napjuk 24 óráját a gyerekekkel töltik. Azt hiszem mindannyiunk számára nagyon tanulságos volt, hiszen könnyen abba a hibába esünk, hogy

nem értékeljük azt a sok jót, ami körülvesz minket. Csütörtökön elérkezett a várva várt nap, újra együtt lehettünk erdélyi barátainkkal. Ugyan csak egy napot volt lehetőségünk együtt tölteni, de igyekeztünk minden percét kihasználni. Először, ahogyan azt mi is tettük, bemutatták nekünk a liceumot és körbevezettek minket, majd kisebb csapatokban bejártuk Kolozsvárt, az ott elsajátított tudást pedig egy kvízen kamatoztathattuk. Ezután megvendégeltek minket helyi sütikkel, és már indultunk is a Házsongárdi temetőbe, ahol olyan híres magyarok nyugszanak, mint Reményik Sándor és Dsida Jenő. A nap végén kaptunk még egy kis szabadidőt, amit közösen tölthettünk, de sajnos nemsokára indulnunk kellett, ugyanis Marika néni hétre várt minket vacsorával. Nem mehetek el szó nélkül azok mellett a finom ételek mellett, amelyekkel napról napra kedveskedtek nekünk. Azt hiszem, annál jobban semmi nem árulkodik arról, hogy mennyire ízlettek a helyi ételek a csapatnak, hogy nem volt olyan nap, hogy ne kérdeztük volna meg: „Esetleg kérhetnénk még egy kicsit?” Pénteken reggel nem maradt más hátra, be kellett pakolnunk a buszba és fájó szívvel ugyan, de el kellett indulnunk. Hazafelé megálltunk még Nagyszalontán, ahol megnéztük Arany János leégett szülőháza helyére épült emlékmúzeumot, valamint Az ó torony című versből ismert, egykor még csonka tornyot és benne egy interaktív kiállítást. Ezzel zártuk le erdélyi kirándulásunkat, ami azt hiszem mindannyiunk számára életre szóló élmény marad. Rengeteg élménnyel érkeztünk haza, és szerintem sokan most értették meg igazán, hogy mekkora veszteség is volt valójában a történelem órákon oly sokat emlegetett Trianon. Úgy gondolom ezzel a pályázattal az utazás élményénél sokkal többet, új barátokat kaptunk, akikkel folyamatosan tartjuk a kapcsolatot, sőt közös osztálykirándulást is szervezünk együtt.

Azt hiszem a pályázat elérte valódi célját.

Vanya Nikolett 11.A

